

Kate Dramis

De
kans op
jou

Vertaald door Erica Disco

DE FONTEIN

Vliegtuigen en verslaggevers

Sage heeft iets met merkwaardige sterfgevallen.

Ze weet niet precies wanneer haar obsessie voor de rare manieren waarop iemand kan overlijden is begonnen, maar ze kan zonder enige moeite talloze verhalen opdissen. Aan tafel hoeft ze daardoor niet eens over politiek te beginnen om iedereen stil te laten vallen.

Dat heeft ze al eens bewezen, tijdens een saai etentje van het financieel-technologische bedrijf waar ze destijds werkte. Haar collega's lieten weer eens duidelijk blijken hoe erg ze vrouwen haatten, en...

Nou ja, voordat ze het goed en wel doorhad, vertelde ze hun over een boer die in zijn slaap werd verpletterd door een koe die op onverklaarbare wijze door het dak viel.

Stel je eens voor.

Het ene moment lig je nog te dromen van een overvloedige oogst, het volgende moment stort er een fucking koe op je neer.

Pats-boem. Dood.

Het is niet eens haar beste verhaal, maar het komt wel goed van pas als ze in een klotesituatie verzeild raakt, zoals nu. Eerlijk gezegd zou ze het namelijk helemaal niet erg vinden als er

nu een koe door het plafond naar beneden stortte en haar uit haar lijden verlost. Alhoewel, waarschijnlijk zal ze deze vlucht sowieso niet overleven. En dat is haar eigen stomme schuld.

Ze wist best dat het vliegtuig vroeg zou vertrekken, maar heeft dat haar ervan weerhouden om de avond tevoren shotjes middelmatige tequila achterover te slaan met Emerson, in hun favoriete bar in West Hollywood?

Nee, dus.

Die shotjes waren bedoeld om te vieren dat ze dit reisje ging maken, maar ondanks de twee koppen belabberde vliegtuigkoffie die ze naar binnen heeft gewerkt, is ze doodmoe.

En dan is er ook nog een baby aan het huilen.

Normaal gesproken zit ze daar niet mee, maar nu heeft ze knallende koppijn, ziet ze wazig en knipoogt de cursor op haar laptopscherm haar spottend toe, dus...

Tja, die koe heeft ze waarschijnlijk niet nodig om het loodje te leggen.

Ze trekt haar donkerblauwe honkbalpetje van de Dodgers verder omlaag. Dat helpt dan wel niet tegen de duizeligheid, maar het houdt wel haar warrige, krullende haar in bedwang. Al ziet ze vanuit haar ooghoeken alsnog donkerbruine lokken onder het petje vandaan piepen.

Als Emerson naast haar niet bepaald damesachtig begint te snurken, geeft ze haar een elleboogstoot tussen haar ribben. Vroeger, op de universiteit, waar ze een kamer deelden, kreeg ze haar beste vriendin op die manier gegarandeerd wakker wanneer ze weer eens lag te snurken en Sage haar bed uit moest om haar stil te krijgen.

Deze keer kreunt Emerson slechts en draait ze haar hoofd de andere kant op, waardoor haar hoofd, met platinablonde pony die aan haar voorhoofd kleeft, gevaarlijk dicht bij de vrouw komt die tegen het raampje geleund zit te slapen. Misschien slaapt Emerson tegenwoordig wel overal doorheen vanwege de 'groeï' waarover ze gisteravond maar niet uitgepraat raakte.

‘We zijn dertig! In de bloei van ons leven, schat! *Thirty, flirty and thriving!* We dóén het gewoon!’ riep Em, voordat ze het zoveelste shotje achteroversloeg.

Sage wierp haar een bedenkelijke blik toe.

Hoewel een groeiproces waarschijnlijk een kwestie was van vallen en opstaan, wist ze niet of dat citaat uit *13 Going on 30* wel op hen van toepassing was. Niet nadat haar dokter haar er pas nog over had uitgehoord of ze van plan was om te trouwen en kinderen te krijgen, of dat ze het prima vond als haar eitjes afstierven.

Alsof ze nu opeens de fase in haar leven heeft bereikt waarin ze alles op een rijtje moet hebben, terwijl voor haar gevoel juist alles op losse schroeven staat.

Het is nog maar een jaar geleden dat ze eens goed ging nadenken over haar carrière als data-analist en prompt ontslag nam, zonder zich te bekommeren om haar opleiding of de wensen van haar ouders. Sindsdien heeft ze weliswaar een roman geschreven en een contract bij een uitgeverij in de wacht gesleept, maar dan nog.

Een stabiele loopbaan vergooien? Wat een verschrikking.

Haar ouders zijn de schok nog steeds niet te boven.

Kortom, in tegenstelling tot Emerson weet Sage helemaal niet zo zeker dat ze hun zaakjes goed op orde hebben, maar zoals wel vaker wanneer Em iets in haar hoofd heeft, gaat ze er toch maar in mee.

‘Kan ik nog iets voor u betekenen?’ Door de stem van de stewardess schrikt ze op uit haar overpeinzingen, maar aan haar mierzoete toon te horen, heeft ze het niet tegen Sage.

En ja hoor, als ze opkijkt, ziet ze dat de vrouw alleen maar oog heeft voor de man aan de andere kant van het gangpad. Zijn blonde haar is voor zijn ogen gevallen, omdat hij over een dikke stapel papieren gebogen heeft gezeten. Met een vriendelijke glimlach kijkt hij de stewardess aan en zegt: ‘Nog een kop thee, graag.’

De man heeft een Brits accent, dat aristocratisch klinkt en om de woorden heen krult. Hij is knap, op een klassieke manier: hoge jukbeenderen, een hoekige kaaklijn en lange ledematen die er een beetje belachelijk uitzien in de krappe econo-myclass. Hoewel hij een eenvoudig zwart T-shirt en een donkerblauwe spijkerbroek draagt, zitten die als gegoten om zijn biceps en smalle taille, waardoor hij er veel te netjes uitziet voor een transcontinentale vlucht om...

Sage kijkt op de klok op haar laptop. *Tien uur 's ochtends*. Bah, had ze die tequila maar niet gedronken.

‘Twee zakjes suiker, toch?’ vraagt de stewardess blozend.

Met plaatsvervangende schaamte ziet Sage zijn wangen roze kleuren door al die aandacht. De stewardess is namelijk niet de enige die hem aanstaart. Tijdens het instappen viel het Sage al op dat meerdere mensen hem nog eens grondig bekeken nadat ze hem in het oog hadden gekregen.

Als de baby harder begint te krijsen, kijkt de man haar op-eens aan. Blauwe ogen, schiet het door haar heen, terwijl haar hart sneller begint te kloppen en het bloed haar naar de wan-gen stijgt omdat ze zich betrappt voelt. Maar hij grijnst slechts, alsof ze samen een binnenpretje hebben.

Of misschien wil hij haar gewoon duidelijk maken dat hij weet dat de stewardess met hem probeert te flirten, omdat hij nou eenmaal woest aantrekkelijk is.

Haar stijve glimlachje lijkt eerder op een grimas nu ze moe is, een kater heeft en zich zorgen maakt om haar vervolgroman die totaal niet van de grond wil komen.

En dan is er gebaseerd op haar liefdesleven tot nu toe ook nog eens een kans van tachtig procent dat hij een klootzak is. Resultaten uit het verleden bieden geen garantie voor de toekomst, dat weet ze ook wel, maar ze heeft – hád – er nou eenmaal een handje van om te vallen voor knappe mannen die later een eikel blijken te zijn.

Met als absolute dieptepunt haar relatie met Finance Fletcher.

Zodoende herkent ze de waarschuwingssignalen als geen ander. En zo'n grijnzende droomprins tegenkomen nu ze te veel heeft gedronken, daar kunnen alleen maar problemen van komen.

'U nog iets?' vraagt de stewardess, terwijl haar kar tegen Sage's schouder botst.

'Eh... een koffie met suiker en melk, graag.' Ze wrijft over de zere plek.

Zonder haar nog een blik waardig te gunnen, zet de vrouw de koffie voor haar neer, gooit een cupje melk en vijf suikerzakjes op haar toetsenbord, kijkt nog even naar Emerson en haar eveneens slapende buurvrouw en loopt verder.

Sage dwingt zichzelf om langzaam door haar neus in te ademen en schuift drie van de suikerzakjes aan de kant. Terwijl ze de rest van de suiker en de melk in haar beker doet, hoort ze Margot in gedachten al minachtend snuiven. Haar vriendin is echt zo'n LA-type dat alleen groene sapjes drinkt, geen toegevoegde suikers gebruikt en aan pilates doet, of aan de andere zoveelste fitnesshype die haar aandacht maar even vast weet te houden.

Een tijdje terug heeft ze Sage's liefde voor frisdrank eigenhandig om zeep geholpen door een onderzoek naar haar door te sturen waaruit bleek dat het drinken daarvan dodelijk is. Eens een analist, altijd een analist, dus kon Sage de feiten niet negeren en heeft ze de frisdrank sindsdien laten staan. Maar suiker laten schieten? Over haar lijk.

Ze neemt een flinke slok koffie, stikt er zowat in en staart resoluut naar het scherm.

Als ze pas zeven woorden verder is hoort ze: 'Sorry, mag ik er daar misschien eentje van hebben?'

Het duurt even voordat ze doorheeft dat Theeman het tegen haar heeft, en ze begrijpt niet meteen wat hij bedoelt.

Met een plagerige grijns knikt hij naar de opzijgeschoven suikerzakjes. 'Of heb je ze alle vijf nodig?'

Was dat een grapje? Het lijkt er wel op.

‘O, eh... Nee, neem maar.’ Ze geeft hem de zakjes. Zoals haar moeder vaak zegt, is ze nogal bemoeizuchtig, dus kan ze het niet laten om eraan toe te voegen: ‘Dus je houdt het toch niet bij twee zakjes suiker?’ Ze heeft meteen spijt van haar opmerking, maar aan de andere kant weet ze alleen hoe hij zijn thee drinkt omdat de stewardess zo overdreven deed, dus misschien maakt dat het weer goed.

Hij lacht. ‘Normaal gesproken wel, maar deze thee is echt walgelijk, dus probeer ik de smaak te verdoezelen.’

‘Dan kun je beter whisky nemen.’ Ze kijkt weer naar haar scherm.

‘Heb je dat gisteravond soms ook gedaan? Drink je daarom zoveel koffie?’

Als zijn stem bij die laatste lettergrepen wat lager wordt, maakt ook haar maag een duikvlucht. Deze uitdaging kan ze niet weerstaan. Haar blik wordt als vanzelf naar de grijnzende vreemdeling getrokken.

Dus die knapperd heeft lef. Interessant.

‘Vroege vlucht,’ zegt ze langzaam.

‘Natuurlijk.’ Het klinkt luchtig, maar het plagerige randje blijft. ‘Vandaar de koffie.’

‘Sorry, wat wil je nou zeggen?’

‘Die troep drink je alleen als je dringend cafeïne nodig hebt.’

Als het om cafeïne gaat, is Sage niet zo kieskeurig. Zeker niet sinds Margot haar haar enige pleziertje heeft ontnomen. Zolang het haar hersenen maar aan de gang houdt, drinkt ze alles met liefde op. Met haar vinger op de touchpad kijkt ze nadrukkelijk naar zijn thee. ‘Je hebt wel veel praatjes voor iemand die slootwater zit te drinken.’

Er komt een diepe lach over zijn lippen.

Een grijns verbijtend dwingt ze zichzelf om weer naar de laptop te kijken.

‘Ik snap niet dat je zo kunt werken.’

Nou moet hij echt ophouden. Die opmerkingen over haar kater waren tot daaraan toe, maar nu drijft hij openlijk de spot met haar. Net wanneer ze hem wil afsnauwen, ziet ze hem met een glimlachje in de richting van de huilende baby knikken.

‘De baby,’ voegt hij eraan toe, alsof hij weet dat ze er slechts één ademteug van verwijderd is om hem verbaal de les te lezen op een manier die het midden houdt tussen flirten en... heel iets anders.

Emerson heeft een keer gezegd dat dat haar superkracht is: dat ze kan zorgen dat mensen verliefd op haar worden door hen te beledigen.

Dat vooruitzicht lijkt hem niet af te schrikken.

‘Juist, ja,’ zegt ze nogal dommig. ‘De baby.’

Vreemd genoeg wordt zijn grijns nog breder. ‘Waar werk je aan?’

Nu zou ze echt willen dat ze verpletterd werd door een koe.

Sage is dol op haar werk. Dat blijkt wel, want om deze droom te verwezenlijken heeft ze een jarenlange carrière vergooid. Al van kleins af aan krabbelt ze verhaaltjes op papier en verliest ze zichzelf in gedachtekronkels waar ze alleen uit kan komen door alles op te schrijven. Dat ze hiermee de kost kan verdienen? Dat is... méér dan ze ooit had durven dromen. Zeker aangezien ze uit een gezin komt waar je waarde wordt bepaald door het aantal treetjes dat je op de carrièreladder hebt beklommen.

Hoewel haar ouders bewondering hadden voor haar creativiteit, vonden ze het geen goede basis voor een carrière. Daar lijkt de rest van de wereld het echter niet mee eens te zijn, want inmiddels is ze fulltime auteur. Haar eerste boek werd meteen een bestseller en volgens haar uitgeefteam komt dat niet vaak voor. Nooit, eigenlijk.

Zodoende zit ze nu in het vliegtuig naar New York om naar Comic Con te gaan. Haar beste vriendin, die entertainmentadvocaat is, is mee ‘voor het geval dat’, en haar literair agent is met een studio in gesprek over een verfilming.

Het is een droom die uitkomt en ze zou niet anders meer willen, maar...

Nou ja, nu het maar niet wil lukken met het vervolg, vraagt ze zich af of het toch bij een droom zal blijven. Stel nou dat ze maar één goed boek in zich heeft? Dat al die krabbels en weggegooide blocnotes helemaal geen teken van talent waren, maar van haar beperkte geest? Stel nou dat dit morgen allemaal voorbij is?

Stel dat mijn ouders gelijk hadden?

Ze heeft geen tijd om in te storten, dus zegt ze ontwijkend: 'Niets bijzonders.'

Haar blik valt op zijn stapel papieren. Hoewel ze niet in de stemming is om een praatje te maken, besluit ze het gesprek toch een andere kant op te sturen. 'Waar werk jij aan?'

Met een glimlachje kijkt hij omlaag. Als hij weer opkijkt, schittert er iets ondeugends in die ogen, zo blauw als van de held in een romcom. 'Niets bijzonders,' aapt hij haar na.

Sage twijfelt even of ze als een klein kind haar tong wil uitsteken, of dat ze haar middelvinger wil opsteken – je weet wel, zoals een volwassene zou doen. Maar dan scheurt hij een suikerzakje open en wordt ze afgeleid door zijn lange vingers.

(Dat komt natuurlijk door die kater; niet te streng voor haar zijn.)

Hij neemt een slok en proest het uit. 'Hè, jakkas, dit smaakt nog steeds nergens naar.'

Met een ingehouden grijns gaat ze weer aan het werk. Hoewel ze zich bewust is van zijn blik, blijft ze naar de knipperende cursor kijken en dwingt ze zichzelf om zich te concentreren.

Ze kan dit. Ze moet gewoon een begin zien te maken en zich niet meer door hem laten afleiden.

'Je bent toch niet je eigen overlijdensbericht aan het opstellen?' vraagt hij.

'Wat? Nee!'

Als ze opkijkt, ziet ze hem grijnzend achteroverleunen, alsof

hij zich prima op zijn gemak voelt. ‘Je ziet eruit alsof je over de dood nadenkt.’

‘Misschien omdat sommige mensen zich niet weten te gedragen in een vliegtuig.’

‘Ik ben Engelsman. Wij hebben de etiketteregels juist uitgevonden.’ Hij gaat rechtop zitten en drukt op het knopje om de stewardess te roepen. ‘Wacht, dan bewijs ik het.’

‘Doe maar niet.’

Het laatste wat ze nu wil, is dat die overdreven vriendelijke stewardess weer komt.

Dat is natuurlijk ijdele hoop. ‘Nogmaals hallo!’ zegt de vrouw giechelend.

Sage slaat haar ogen ten hemel en ziet dat de vreemdeling zijn lachen moet inhouden.

‘Neem me niet kwalijk dat ik stoor, maar zou ik misschien twee glazen whisky mogen?’ Hij gooit al zijn Engelse charmes in de strijd, waardoor de wedervraag van de stewardess Sage volledig ontgaat.

‘IJs?’ herhaalt de man, terwijl hij haar vragend aankijkt.

‘Het is tien uur ’s ochtends,’ reageert ze verbaasd.

‘In Londen is het vijf uur ’s middags.’ Tegen de stewardess zegt hij: ‘Tweemaal met ijs, graag.’

De vrouw kijkt Sage argwanend aan en blijft haar in de gaten houden wanneer ze de whisky komt brengen en gebaart dat hij niet hoeft te betalen.

Zodra ze buiten gehoorsafstand is, snuift Sage ongelovig.

‘Wat?’ De man reikt haar een bekertje aan en stoot het aan met het zijne.

‘Ze lijkt je wel heel aardig te vinden.’

‘Of...’ Hij schraapt zijn keel omdat de drank in zijn keel brandt. ‘...ze is gewoon vriendelijk. Daar schijnen sommige Amerikanen toe in staat te zijn.’ Hij kijkt haar veelbetekenend aan.

‘Nou ja, ik heb je niet gevraagd om me op een drankje te

trakteren, maar toch bedankt...’ Ze wacht tot hij zich voorstelt.

‘Theo,’ zegt hij met een geamuseerde glimlach. ‘Graag gedaan, al heb ik er natuurlijk niet voor hoeven betalen.’

Haar wangen beginnen te gloeien. Ze kan niet inschatten of hij met haar flirt, of dat hij haar uit verveling gewoon net zo lang op de zenuwen wil werken tot ze haar eigen graf graaft.

‘Maar goed...’ Hij haalt zijn AirPods uit zijn zak, stopt ze in zijn oren en heft nogmaals zijn bekertje. ‘Proost.’ Vervolgens concentreert hij zich weer op de stapel papieren, alsof Sage hém heeft lastiggevalen.

Haar mond valt open, maar ze klapt hem snel weer dicht en draait zich snuivend naar haar laptop toe.

Even later valt het haar pas op dat Emerson wakker is en met opgetrokken wenkbrauwen van Sage naar de man kijkt. ‘Wie is dat?’

‘Theo, geloof ik. Trouwens, je was aan het snurken.’

Met een grijns pakt Emerson de whisky van haar dienblad en slaat die in één keer achterover. ‘Proost dan maar.’

Sage weet drie dingen heel zeker:

1. De eerste vijf minuten van *Finding Nemo* krijgen je gegarandeerd aan het huilen.
2. Op een pizza hoort geen ananas.
3. Emerson zal altijd haar beste vriendin blijven, hoe vaak Sage haar ook wil vermoorden.

Ze vormen al zo lang een eenheid dat Sage zich nauwelijks kan herinneren hoe het leven was voordat Emerson een croptop naar haar hoofd slingerde, haar van het smalle tweepersoonsbed in hun studentenkamer op UCLA sleurde en Sage dwong met haar op stap te gaan, ‘omdat ze anders zou wegwijnen als een treurig vrouwtje uit victoriaanse tijden dat in een toren zat opgesloten.’

Die nacht hield Emerson haar haar naar achteren terwijl

Sage alle wodka er weer uit kotste, en sindsdien zijn ze onafscheidelijk.

Ze passen gewoon bij elkaar. Sage is een chaoot die veel te veel piekert, Emerson is daadkrachtig en altijd in voor plezier. Samen nemen ze meestal redelijke beslissingen en dwingen ze elkaar om het beste uit zichzelf te halen. Emerson herinnert Sage eraan dat ze van het moment moet genieten, terwijl Sage voorkomt dat Emerson ervoor zorgt dat ze allebei achter de tralies belanden.

Soms bemoeit Emerson zich iets te veel met haar leven, maar toch houdt Sage van haar. Tenminste, dat houdt ze zichzelf voor wanneer haar vriendin tijdens het taxiën na de landing een gesprekje aanknoopt met Theo.

Ze zet een mierzoet stemmetje op en haar zuidelijke accent klinkt zo stroperig als honing. Als ze niet jaren met elkaar hadden samengewoond, had Sage gedacht dat haar vriendin aan het flirten was.

Maar nee, dit is pure bemoeizucht.

Aangezien Sage tussen hen in zit, kan ze haar moeilijk met een vernietigende blik het zwijgen opleggen, dus verdiept ze zich maar in haar telefoon.

Als ze even later op weg zijn naar de bagageband, tuurt Sage naar het schermje om in de mail van haar publiciteitsagent Taylor nog eens te controleren waar de chauffeur hen zal opwachten.

Dan zegt Emerson nadrukkelijk: ‘Toch, Collins?’ Ze stoot haar schouder aan met de hare.

‘Eh...’ Vragend kijkt ze op van haar telefoonscherm.

Theo loopt aan de andere kant naast Emerson en heeft een zwart honkbalpetje opgezet. Helaas maakt dat hem niet minder aantrekkelijk.

‘Ja,’ antwoordt ze beslist.

‘Sage is dol op uitgaan,’ zegt Emerson met een brutale grijns tegen Theo.

Verdomme, waar heb ik nou mee ingestemd?

‘Mooi zo.’ Hij klemt zijn lippen opeen om een lach te bedwingen. ‘Het is op vrijdag. Zeg bij de ingang maar dat jullie bij mij horen, dan worden jullie naar ons privégedeelte gebracht.’

Eindelijk dringt het tot Sage door dat Emerson het op de een of andere manier heeft klaargespeeld dat Theo hen heeft uitgenodigd in een club waar hij als een soort vip wordt behandeld. Ze wil protesteren, maar Emerson is haar voor.

‘Geweldig!’ Ze trekt de telefoon uit Sage’s hand. ‘Laat mij die informatie over de auto maar even opzoeken. Dat is mijn taak.’

‘Strikt genomen is het jouw taak om te zorgen dat ik geen wetten overtreed. Of dat ik niet opgelicht word. Trouwens, je bent niet eens aan het werk.’

Het is best ironisch dat Emerson van hen tweeën degene is die advocaat is geworden, maar ze is enorm goed in haar werk. De afgelopen week heeft ze alle contracten van Sage letter voor letter doorgenomen, maar nu is ze hier als haar vriendin. Na een paar zware maanden op haar werk was ze wel even aan vakantie toe, en Sage kon de morele steun goed gebruiken.

Emerson wuift haar opmerking weg en verdiept zich in de telefoon alsof daar het nummer van een winnend loterijlot te vinden is. Ze toetst iets in op het scherm, drukt het toestel tegen haar oor en knijpt ertussenuit, zodat Theo en Sage wel naast elkaar verder moeten lopen naar de bagageband.

‘Is ze advocaat?’ gokt Theo. ‘Ik kan ook wel een advocaat gebruiken.’

‘Ze is gespecialiseerd in entertainmentrecht,’ zegt Sage op het toontje dat ze ook gebruikt wanneer ze met Emerson en Margot op de boulevard in Santa Monica is en een drankje afslaat.

Zijn lippen wijken vaneen alsof hij iets wil zeggen, maar dan schudt hij zijn hoofd. ‘Juist.’ Lachend houdt hij haar blik even vast.

Zonder het zelf te beseffen gaat Sage langzamer lopen.

‘Moet je horen,’ mompelt hij uiteindelijk, zo zacht dat ze zich wel naar hem toe moet buigen. In zijn ogen schittert iets wat veel wegheeft van nervositeit. ‘Dit zou weleens –’

Verder komt hij niet, want als ze de hoek om gaan, gebeuren er opeens een heleboel dingen achter elkaar.

Ten eerste blijft een van haar Dr. Martens hangen op de lino-leumvloer en struikelt ze naar voren. Theo grijpt haar bij haar middel en trekt haar tegen zich aan om haar overeind te houden. Zijn arm voelt stevig aan, en zo warm dat de adrenaline opeens door haar aderen giert. Voordat ze hem kan bedanken, barst er zo’n hels kabaal los dat ze instinctief nog dichter tegen hem aan kruipt en zich aan zijn shirt vastklampt, terwijl ze geschrokken lacht.

Theo zet grote ogen op en draait zich met een zacht ‘Jezus’ om naar het lawaai.

Wordt er nou geschreeuwd?

Opeens dringt het tot Sage door dat ze zich als een dame in nood aan hem vastklampt en laat ze hem snel los, voordat ze zijn blik volgt en mensen met flitsende camera’s ziet. Ze kijkt om zich heen wie die arme beroemdheid is die de paparazzi komen belagen. Niet dat ze diegene zou herkennen, want daar is ze altijd heel slecht in, maar...

‘Theo! Hier, Theo!’

‘Theo! Kijk je uit naar je verblijf in New York?’

‘Theo, kijk eens hierheen!’

Opeens merkt Sage dat Theo een paar passen voor haar uit is gelopen. Hij werpt een verontschuldigende blik over zijn schouder, zegt: ‘Tot vrijdag’, alsof die afspraak al vaststaat, loopt zwaaiend langs de camera’s en... gaat ervandoor.

Met een zelfingenomen grijns komt Emerson weer bij haar staan. ‘O, wist je het niet?’ vraagt ze, op een manier die duidelijk maakt dat ze heel goed doorhad dat Sage zichzelf voor schut zette. ‘Dat is Theo Sharpe, een acteur die echt heel groot kan worden. Hij is hier ook voor Comic Con. Om zijn film te

promoten. Je weet wel, die film waar ik al drie maanden niet over uitgepraat raak.’

Een moment lang beweegt de mond van Sage alleen maar. Er komt geen geluid uit. Ze is als een vis op het droge.

Sage is auteur. Ze weet best wat er in de wereld speelt, maar een film liefhebber is ze niet, en van popcultuur heeft ze weinig verstand. Haar Instagramfeed staat vooral vol met posts over boeken, modetrends en kunstige lattes (ze moet toch iets, nu ze geen cola meer mag drinken). Over geschiedenis en literatuur kan ze allerlei weetjes opdreunen, maar roddelen over beroemdheden, dat is Emersons afdeling.

Sage leest de *Vogue*, Emerson leest *People*, en zo is het altijd al geweest.

Dus nee, Sage had geen idee dat Theo in de een of andere film heeft gespeeld en dat hij daardoor het soort sterrenstatus heeft bereikt waardoor de paparazzi foto’s van hem willen maken.

Opeens snapt ze die stewardess een stuk beter. Net als de passagiers die stiekeme blikken op hem wierpen. Ze heeft zelfs iemand stiekem een foto zien maken, maar ze dacht dat dat gewoon een engerd was.

‘Maar... hij zat in de economyclass.’

‘Ja, en?’ Emerson geeft haar telefoon terug en trekt haar mee naar de bagageband. ‘Hij is nog niet zo lang beroemd. Trouwens, ben je soms vergeten dat we Nicolas Cage ook een keer zijn tegengekomen in de economyclass?’

Sage laat zich gewoon meevoeren naar de bagageband, alsof ze zichzelf niet volkomen voor paal heeft gezet. ‘Als hij nog niet zo lang beroemd is, wat doen de paparazzi hier dan?’

Emerson haalt haar schouders op. ‘Waarschijnlijk staan ze op een van de andere Comic Con-gasten te wachten. Het schijnt dat Chris Evans ook komt.’

‘Die zal wel een privéjet hebben.’

‘Alsof jij hem anders zou herkennen.’

Natuurlijk wel. Zo wereldvreemd is ze nou ook weer niet. ‘Jij bent echt een ramp.’

Emerson slaat haar ogen ten hemel en verdiept zich in haar telefoon.

Dat doet Sage dan ook maar, en ze bladert door de stroom e-mails die ze al sinds vanochtend uit de weg gaat.

‘Weet je, hij is echt best wel knap.’

‘Wie?’ mompelt Sage afwezig, terwijl ze de zoveelste mail van haar publiciteitsagent opent. Die heeft haar al eerder gemaaild om een afspraak te maken zodat ze het schema kunnen door-nemen, en sinds hun laatste gesprek zijn er nog wat dingen bij gekomen.

‘Theo, natuurlijk.’

‘Je bent hem toch zeker niet aan het stalken op Instagram?’ Sage kijkt om zich heen, alsof Theo hier nog ergens rondhangt.

‘Nee, op zijn IMDB-pagina. Kijk niet zo, hij is allang weg!’

‘Ken je zijn oeuvre nog niet uit je hoofd?’

‘Ik verdiep me er nog even in, zodat jij geen modderfiguur slaat als we vrijdag naar zijn feest gaan.’

Sage zet haar telefoon uit. ‘Ten eerste, dat is onbeleefd. Ten tweede, daar gaan we niet naartoe.’

‘Serieus? Waarom niet? Wanneer worden wij nou uitgenodigd voor het feest van een superster?’ Als Sage iets wil zeggen, is Emerson haar voor. ‘Behalve dan wanneer je boek wordt verfilmd. Dat wordt natuurlijk hartstikke glamoureuus en leuk, maar dan ben je aan het werk.’

Sage gebaart naar de stad buiten de luchthaven. ‘Nu ook.’

Daardoor kijkt Emerson zelfs nog verontwaardigder en frons ze haar wenkbrauwen op een manier die doet vermoeden dat ze nu alles op alles gaat zetten. ‘Weet je wel hoeveel connecties je op dat feest kunt opdoen?’

Sage slikt een vloek in. Het heeft geen zin om tegen een advocaat in te gaan, en al helemaal niet tegen Emerson. Zo te zien komt ze nog maar net op stoom.

‘Stel nou dat je iemand tegenkomt van een productiebedrijf?’

Er komt inderdaad iemand van een productiebedrijf naar Comic Con: een productiemanager van de studio waarmee Sage graag in zee wil gaan. Jaylen Hammel. Anna, haar literair agent, komt speciaal uit Londen overvliegen, omdat ze hem heeft overgehaald om met hen uit eten te gaan. Een paar weken geleden heeft hij al laten weten dat ze een acteur in gedachten hebben voor het project. Hoewel Anna heeft geprobeerd de verwachtingen te temperen, weet Sage inmiddels bijna zeker dat ze tijdens dat etentje goed nieuws zal krijgen. Die gedachte bezorgt haar een knoop in haar maag.

Ze wil namelijk heel graag dat haar boek wordt verfilmd.

Misschien omdat ze het al haar hele leven gewend is om een doel na te jagen, of omdat haar ouders nog nooit zoveel interesse in haar carrière als auteur hebben getoond als nu, en ze ondanks alles veel waarde aan hun mening hecht.

Toen haar boek een bestseller werd, stuurden ze alleen een berichtje om haar te feliciteren. Ondanks die prestatie waren ze duidelijk nog steeds bang dat ze een enorme fout had gemaakt, maar blijkbaar vinden zelfs zij een film indrukwekkend. Om nog maar te zwijgen van het bedrag dat een verfilming haar zou opleveren.

Maar hoe zit het dan met je financiële zekerheid, Sage?

Die vraag van haar vader blijft maar door haar hoofd spoken. Hoewel ze hun goedkeuring niet nodig heeft, zou het een stuk makkelijker zijn als ze niet alles wat ze deed afkeurden.

Dus... beide dingen spelen een rol, denkt ze: haar prestatiedrang en haar verlangen om haar ouders te laten zien dat ze niet zomaar wat doet.

Emerson heeft wel een punt. Dat weet Sage best, maar haar gekrenkte trots wint het van de redelijkheid. Ze schaamt zich dood dat ze Theo niet herkend heeft, zeker aangezien ze nogal lullig tegen hem heeft gedaan. ‘Goed dan, je hebt gelijk. Maar kunnen we eerst even afwachten hoe deze week verloopt? Er

staat nog een hoop te gebeuren.’

Daar mag ze zich niet van laten afleiden.

Emerson moet een glimlach bedwingen. ‘Goed dan,’ aapt ze Sage na. ‘Maar hoorde ik dat nou goed? Zei je dat ik gelijk heb?’

‘Nee, ik zei dat ik je haat en dat ik zure oprispingen van je krijg.’

‘Zo ken ik je weer.’

Eerste druk juli 2026

Oorspronkelijke titel *The Odds of You*

Oorspronkelijke uitgever St. Martin's Griffin, an imprint of St. Martin's Publishing Group

Copyright © Kate Dramis 2025

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Disco

Omslagontwerp Het Omslag Atelier, naar een ontwerp van Olga Grlic

Omslagillustratie landschap © Art Studio VN/Shutterstock; man en vrouw

© NicoElNino/Shutterstock

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv

ISBN 978 90 261 7836 8

ISBN e-book 978 90 261 7837 5

ISBN luisterboek 978 90 261 7838 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.